



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. N. D.**, zastoupeného Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 A 156/2017 – 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 A 156/2017 – 53, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 4. 2017, č. j. OAM-140-12/ZR-2017 (dále též „ministerstvo“ a „rozhodnutí ministerstva“), byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2017, č. j. MV-85957-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), následně žalovaná zamítla odvolání žalobce a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Žalobce toto rozhodnutí napadl žalobou ke Krajskému soudu v Plzni, který jí rozsudkem ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 A 156/2017 – 53 (dále jen „napadený rozsudek“), vyhověl, obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud úvodem konstatoval, že § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyžaduje pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu naplnění dvou podmínek, a to narušení veřejného pořádku požadované intenzitou a četností a dodržení přiměřenosti z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 174a téhož zákona). V případě podmínky prvé následně aproboval závěr správních orgánů, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Zdůraznil, že trestné činy, za něž byl žalobce odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Sokolově ze dne 8. 1. 2015, sp. zn. 6T 58/2014 (dále též „rozsudek OS Sokolov“), respektive Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9. 5. 2016, sp. zn. 3T 45/2016 (dále též „rozsudek OS Praha 10“), tj. za nedovolenou výrobu a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a úvěrový podvod, představují závažné narušení veřejného pořádku již tím, že za každý z nich dle zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, hrozí pachatelé trest odnětí svobody na 1 až 5 let. Krajský soud dodal, že prvně uvedený nadto spadá mezi trestné činy obecně nebezpečné, přičemž žalobce jej spáchal na více osobách, respektive jej páchal po delší dobu. Ve spojení se spácháním úvěrového podvodu tak dle krajského soudu došlo k naplnění znaku „opakovaného“ narušení veřejného pořádku, přičemž ani nenastala taková časová prodleva, jež by případně naplnění první z podmínek problematizovala. Odkazy žalobce na řadu soudních rozhodnutí potom krajský soud pro jejich přílišnou obecnost odmítl. Z hlediska posouzení první z podmínek tedy neshledal pochybení, přičemž v podrobnostech odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí.

[3] Nedůvodným shledal též tvrzení žalobce o neúplnosti správního spisu a nevypořádání totožné odvolací námítky žalovanou, když poukázal na obsah spisového materiálu a časovou souslednost, s jakou byly písemnosti do tohoto zakládány. Konstatoval, že nemá pochybnosti o tom, že již k datu zahájení správního řízení byl součástí spisu jak rozsudek OS Sokolov, tak OS Praha 10. Z obsahu napadeného rozhodnutí potom dle krajského soudu vyplývá, že skutečnosti neodpovídá ani žalobcovo tvrzení, že se žalovaná k totožné odvolací námítce žádným způsobem nevyjádřila.

[4] Poslední část napadeného rozsudku krajský soud věnoval rozboru druhé z podmínek § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. dodržení přiměřenosti z hlediska zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince (žalobce). Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, v němž Nejvyšší správní soud mj. vyslovil, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), a současně zde v návaznosti na judikaturu svou i Evropského soudu pro lidská práva uvedl faktory, které musí být ve smyslu přiměřenosti zásahu brány v cizineckých věcech v potaz. Následně krajský soud s odkazem na § 50 odst. 3 větu druhou správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), poznamenal, že v projednávané věci jde o řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (vycestovat z území) a vyjádřil přesvědčení, že v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území nemůže správní orgán pro účely posouzení přiměřenosti zásahu zpravidla vystačit s údaji z evidencí a listin, nýbrž musí přistoupit k výslechu účastníka řízení. Zdůraznil přitom, že výslech byl v projednávané věci potřebný, nic mu nebránilo, a žalobce se jej ve svém odvolání dovolával. Argumentaci žalované odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 – 30, potom odmítl s tím, že v něm zjištěné skutkové okolnosti neodpovídají projednávané věci.

[5] Krajský soud dále konstatoval, že za nespornou nepovažuje ani délku pobytu žalobce na území ČR, neboť v rozsudku OS Praha 10 se uvádí, že se zde zdržuje již od roku 1992. V této souvislosti poukázal rovněž na datum narození syna žalobce (X) a záznam v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) o příjezdu žalobce do ČR (13. 8. 1987). Jeho vazba na

území je tedy dle krajského soudu delší, než by odpovídalo samotnému datu povolení trvalého pobytu (13. 11. 1996). Skutečnosti proto nemusí odpovídat ani závěr správního orgánu, že žalobce většinu života prožil v domovské zemi a nebude pro něj proto obtížné se znovu adaptovat na tamní prostředí. Krajský soud rovněž zdůraznil, že toliko z evidencí a listin vyšly správní orgány i při zjišťování dalších rozhodných skutečností, zejména rozsahu, v jakém by byl soukromý a rodinný život žalobce narušen, či rozsahu a intenzity jeho vazeb na hostitelský stát.

[6] Krajský soud dále zdůraznil potřebu poměrování intenzity zásahu spočívajícího ve zrušení povolení k trvalému pobytu s intenzitou narušení veřejného pořádku, které ke zrušení vedlo. Správní orgány dle jeho názoru dovedly přiměřenost zásahu převážně jen ze skutečnosti, že žalobce spáchal opakovaně více trestných činů a nejde tedy o výsledek poměrování intenzity v uvedeném smyslu. Poznamenal, že neurčily-li k jakému konkrétnímu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce by mohlo dojít, nemohly odpovědně posoudit, zda jde o zásah přiměřený. Uzavřel, že v důsledku nedostatečných skutkových zjištění neobsahují správní rozhodnutí řádné posouzení přiměřenosti zásahu, přičemž správními orgánům vytkl, že na posouzení následků zrušení trvalého pobytu fakticky rezignovaly. Pokud by byl přístup správních orgánů správný, ztratila by dle krajského soudu druhá z podmínek § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců svůj význam. Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí ministerstva zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[7] Proti napadenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní úvodem připomněla stěžejní výtky krajského soudu vůči správním rozhodnutím, stejně jako zásadní skutkové okolnosti, z nichž při svém rozhodování orgány vycházely. Poukázala na to, že dle CIS byl žalobci trvalý pobyt povolen dnem 13. 11. 1996. Důvodem zahájení řízení o jeho zrušení potom bylo jeho odsouzení rozsudkem OS Praha 10 k úhrnnému (pozn. správně souhrnnému) trestu odnětí svobody v délce 30 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v trvání 42 měsíců za spáchání přečinu úvěrového podvodu dle § 211 odst. 1 a 4 trestního zákoníku a přečinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 268 odst. 1 téhož zákona, za současného zrušení rozsudku OS Sokolov, jímž byl žalobce shledán vinným za druhý z uvedených trestných činů. V otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí stěžovatelka co do využitých podkladů odkázala na CIS, zmíněné trestní rozsudky, Centrální registr obyvatel, živnostenský a obchodní rejstřík. Z nich bylo zjištěno, že žalobce je rozvedený, na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je otcem zletilého syna T. D. (nar. X, občan ČR), a má bratra D. A. T. (nar. X, občan Vietnamské socialistické republiky) disponujícího povolením k trvalému pobytu. S uvedenými však nesdílí společnou domácnost. Není veden v obchodním ani živnostenském rejstříku a není vlastníkem nemovitosti, na níž je hlášen k pobytu. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti dále zrekapitulovala podstatu správních rozhodnutí a průběh řízení, stejně jako žalobou uplatněné námítky a výsledek soudního řízení. Následně přistoupila k formulaci samotných stížných námitek.

[8] Z hlediska vytýkaného posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí stěžovatelka odmítla závěr krajského soudu o nedostatečném zjištění skutkového stavu, a s ním související pochybení. Zdůraznila, že ministerstvo dospělo k závěru, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bude mít určitý dopad do rodinného a soukromého života žalobce, ale nikoliv nepřiměřený. Nad jeho vazbami na území proto převážily okolnosti jím páchané trestné činnosti, respektive zájem společnosti na zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Stěžovatelka dodala, že za situace, kdy správní orgány považovaly rodinné vazby žalobce za skutečné, bylo provedení jeho výslechu nadbytečným.

[9] K rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j 2 Azs 147/2016 – 30, který krajský soud nezohlednil, stěžovatelka uvedla, že podobnost této věci s věcí projednávanou spočívá právě v tom, že rodinné poměry účastníka nebyly sporné, a z toho pak vyplývá nepotřebnost výslechu. Dodala, že žalobce v odvolání ani žalobě žádné konkrétní vazby, které by nad rámec stávajících zjištění bylo třeba výslechem prověřit, neuvedl. Ohledně nadbytečnosti výslechu stěžovatelka dále poukázala na rozsudky zdejšího soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 Azs 94/2018 – 34 (pozn. správně č. l. 32), a ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57. V kontextu citace druhého z rozsudků potom podotkla, že žalobce ať již před vydáním rozhodnutí ministerstva, tak i napadeného rozhodnutí zjištění prvně jmenovaného nezpochybnil, přičemž byl v rámci řízení odvolacího zastoupen právním profesionálem. Stěžovatelka v tomto bodě rovněž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6 Azs 65/2017 – 34.

[10] V souvislosti s odvoláním stěžovatelka dále podotkla, že žalobce pouze neurčitě uvedl, že si od roku 1996 vytvořil rodinné, sociální i ekonomické zázemí, aniž by však své tvrzení, s výjimkou předložení dohody o provedení práce, konkretizoval a doložil. Namítla, že podle judikatury správních soudů nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy opatroval důkazy ve prospěch cizince. Stěžovatelka rovněž odkázala na judikaturu konstatující, že velmi obecně formulovanou žalobní námitku směřující proti posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí postačuje vypořádat taktéž toliko obecněji. Dodala, že neprovedení výslechu neznámá nemožnost dostatečného zjištění skutkového stavu, je-li pobyt rodinných příslušníků na území zjištěn z jiných podkladů, přičemž účastník řízení má i bez výslechu možnost uvést pro něj významné skutečnosti. Zde odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 153/2018 – 57, případně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 3. 2018, č. j. 30 A 44/2017 – 33. Stěžovatelka odkázala na judikaturu správních soudů i z hlediska své námitky, že údaje z úředních evidencí mohou obstát jako podklady pro účely posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (taktéž rozsudek č. j. 4 Azs 153/2018 – 57, dále rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2018, č. j. 8 A 212/2015 – 41).

[11] Z hlediska zpochybnění délky pobytu žalobce v ČR krajským soudem stěžovatelka poznamenala, že dle CIS pobývá jmenovaný na území na základě povolení k trvalému pobytu od 13. 11. 1996, přičemž tento rok i sám uvedl, jak ve svém odvolání, tak žalobě. Otázka délky pobytu tedy nebyla mezi stranami sporná, přičemž závěry trestního soudu nejsou v této otázce pro správní orgány závazné, neboť relevantním je dle § 158 odst. 1 písm. b) a § 158 odst. 8 písm. j) zákona o pobytu cizinců údaj vedený v CIS. Záznam v této evidenci o příjezdu žalobce v roce 1987 potom dle stěžovatelky pouze zachycuje okamžik vstupu na území, nikoli vznik pobytového oprávnění. Namítla dále, že narození syna v ČR neznámá, že by k jeho početí muselo dojít na území nebo v době povoleného pobytu žalobce. Zjištěné skutkové okolnosti tedy dle stěžovatelky umožňovaly ministerstvu posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí, přičemž zdůraznila, že hodnocení ekonomických poměrů sama doplnila o závěr, že žalobce není v ČR ekonomicky integrován, jestliže si dlouhodobě opatroval nelegální příjem z prodeje drog nebo úvěrového podvodu a v době vynesení rozsudku OS Praha 10 nebyl zaměstnán. Dodala, že zjištěné vazby žalobce na území ministerstvo porovnávalo vůči okolnostem jeho trestné činnosti, jak vyplynuly z trestních rozsudků.

[12] Stěžovatelka zdůraznila, že rodinné vazby žalobce nebudou nepřiměřeně zasaženy též proto, že mu není zakázán další pobyt na území, ale pouze odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění. Zdůraznila taktéž, že při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí je nutno vycházet především ze závažnosti nebo druhu protiprávního jednání účastníka řízení, přičemž cizinec, jenž se trestné činnosti dopouští, musí počítat s tím, že tato může vést ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu.

[13] V této souvislosti potom stěžovatelka zdůraznila, že šlo o trestnou činnost úmyslnou a závažnou, o čemž svědčí dlouhodobost drogové trestné činnosti (roky 2010-2014), stejně jako to, že se této činnosti, spočívající především v prodeji i darování pervitinu a marihuany, dopustil nejméně ve 437 případech. Dodala, že tuto činnost páchal za účelem zisku a v jednom případě byla zákazníkem i 16letá nezletilá osoba, což závažnost jednání navyšuje. Žalobce tak útočil vůči chráněnému zájmu společnosti na ochranu veřejného zdraví a před negativními následky šířením drog. O závažnosti jednání žalobce dle stěžovatelky dále svědčí i skutečnost, že útočil proti soukromému vlastnictví podnikající osoby, na jejíž úkor se chtěl podvodně obohatit a způsobit jí větší škodu, stejně jako to, že byl rozsudkem OS Praha 10 odsouzen k úhrnnému (pozn. správně souhrnnému) trestu za spáchání dvou úmyslných trestných činů. Poznamenal, že zejména v drogové činnosti spatřuje důvod, pro který zájem společnosti na zrušení trvalého pobytu žalobce převážil nad jeho zájmem na zachování daného pobytového oprávnění.

[14] S ohledem na četnost útoků, jichž se žalobce dopustil, a v souvislosti s požadavky § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, stěžovatelka závěrem své kasační stížnosti poukázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016 – 39. Z něj se podává naplnění podmínky opakovaného narušení veřejného pořádku i takovými opakovanými útoky, které byly z hlediska trestněprávního posouzení kvalifikovány jako jediný trestný čin. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku současně aproboval posouzení počtu nejméně třiceti distribucí drogy za naplňující požadavky citovaného ustanovení. V kontextu odkazovaného případu stěžovatelka připomněla, že nynější žalobce se dopustil útoku proti veřejnému pořádku ve 437 případech. Uzavřela, že obsah spisového materiálu umožňoval učinit závěr o převažujícím zájmu české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nad zájmem žalobce na jejím zachování, respektive o naplnění podmínek § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tedy bylo dle názoru stěžovatelky vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců i správním řádem. Navrhla proto napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalobce se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[17] Kasační stížnost je důvodná.

[18] Stěžejní právní otázkou kasační stížnosti je otázka náležitého posouzení druhé z podmínek § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

[19] Nejvyšší správní soud úvodem krajskému soudu přisvědčuje, že v souladu s § 50 odst. 3 větou druhou správního řádu byly správní orgány povinny i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Uvedené ustanovení nicméně nelze v kontextu projednávané věci bez dalšího vykládat tak, že ministerstvo bylo povinno přistoupit k účastnickému výslechu, ale je třeba zohlednit dostatečnost a důvěryhodnost zjištění, k nimž správní orgány i bez tohoto kroku dospěly. Jinými slovy, je nezbytné zodpovědět otázku, zda byl dán důvod, pro který bylo vhodné, respektive nutné k výslechu přistoupit.

[20] Krajský soud v napadeném rozsudku k problematice posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí správně uvedl, že jeho podstatou je poměření identifikované intenzity zásahu

do života žalobce ve smyslu zrušení povolení k trvalému pobytu, vůči zjištěné intenzitě narušení veřejného pořádku, které k tomuto kroku vedlo. V tomto bodě lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39 (všechna rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz), v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje ‚něco k něčemu‘, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizinců“. Intenzita narušení veřejného pořádku přitom vychází právě z první podmínky § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tj. z požadavku opakovaného závažného způsobu narušení veřejného pořádku, jejíž posouzení správními orgány krajský soud aproboval na str. 6-7 napadeného rozsudku. Pro účely celkového zhodnocení, zda správní orgány posoudily přiměřenost rozhodnutí náležitě, je tudíž třeba zohlednit i vyhodnocení první z podmínek.

[21] Ministerstvo ve svém rozhodnutí při jejím posouzení vyšlo z opatřeného opisu z rejstříku trestů, respektive z trestních rozsudků OS Sokolov a OS Praha 10, kdy druhým z nich byl žalobce odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu v délce 42 měsíců, a to za spáchání přečinů úvěrového podvodu podle § 211 odst. 1 a odst. 4 trestního zákoníku a nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 268 odst. 1 téhož zákona. Ministerstvo přitom v souladu s požadavkem § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednilo závažnost a/nebo druh protiprávního jednání žalobce, když v zásadě na ploše celého svého rozhodnutí, zejména však na str. 2-3, velmi podrobně trestnou činnost jmenovaného rozebralo. Poukázalo mimo jiné na dlouhodobost jeho drogové trestné činnosti (září 2010 až leden 2014), její spáchání ve stovkách případů, a to vůči nejméně 6 osobám, včetně nezletilé, stejně jako na dosažení zisku v řádech desítek tisíc korun, respektive v případě přečinu úvěrového podvodu způsobení škody v částce 50.511 Kč.

[22] Ministerstvo dále přiléhavě poukázalo na samotnou skutečnost opakovaného odsouzení žalobce uvedenými trestními rozsudky a zdůraznilo rovněž závažnost trestné činnosti v podobě obchodování s drogami, jíž došlo k ohrožení zájmu společnosti na dodržování zákonů ČR, ochraně veřejného pořádku, většinové společnosti a veřejného zdraví. To vše při rozboru pojmu závažného narušení veřejného pořádku na podkladě judikatury správních soudů, z níž lze zdůraznit zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012 – 33, v souladu s nímž lze podmínku § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve smyslu opakovaného narušení veřejného pořádku naplnit i opakovanými útoky, byť tyto byly pro účely uplatnění trestněprávních předpisů kvalifikovány jako jediný trestný čin. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že z hlediska předpokladu identifikace intenzity narušení veřejného pořádku žalobcem učinilo ministerstvo dostatečná skutková zjištění, jež mají plně oporu v jím shromážděném spisovém materiálu, což vyplývá i ze str. 7 napadeného rozsudku, kde krajský soud shledal žalobní námitku absence rozsudku OS Praha 10 ve správním spise za nedůvodnou. Tato skutková zjištění současně ministerstvo, jak uvedeno shora, velmi podrobně rozebralo a zdůvodnilo, v čem spatřuje závažnost žalobcova jednání ve smyslu první podmínky § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[23] Vůči takto zjištěné intenzitě narušení veřejného pořádku je v souladu se závěrem krajského soudu třeba posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, vyvolaného zrušením jeho povolení k trvalému pobytu. Podle mínění krajského soudu správní orgány na identifikaci hrozících následků ve smyslu nedostatečnosti skutkových zjištění fakticky rezignovaly. Nejvyšší správní soud se s tímto hodnocením neztotožňuje. Naopak přisvědčuje stěžovatelce, která závěr krajského soudu odmítá s poukazem na to, že ministerstvo při svém rozhodování vyšlo co do poměrů žalobce zejména z údajů obsažených v CIS, Centrálním registru obyvatel, živnostenském a obchodním rejstříku. Na základě těchto určilo, a to ve shodě

s tvrzením žalobce, za počátek jeho trvalého pobytu v ČR datum 13. 11. 1996 a identifikovalo jeho rodinné vazby na území v podobě výskytu zletilého syna a bratra žalobce, které správní orgány nijak nezpochybnily, avšak doložily, že žalobce s nimi nesdílí společnou domácnost, a konstatovalo, že je rozvedený. Z vyjmenovaných zdrojů ministerstvo rovněž zjistilo, že žalobce není veden ani v obchodním ani živnostenském rejstříku a nevlastní nemovitost, na níž je hlášen k pobytu. Nejvyšší správní soud k tomu poznamenává, že uvedenými zjištěními, jež mají oporu ve spisovém materiálu, ministerstvo zjevně zohlednilo ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců kritérium délky pobytu cizince na území, povahy a pevnosti jeho rodinných vztahů a ekonomických poměrů.

[24] Jedná-li se o krajským soudem naznačené zpochybnění délky vazby žalobce na ČR, lze souhlasit se stěžovatelkou v tom, že žalobce sám opakovaně za počátek doby, během níž si měl na území „*pochopitelně vytvořil rodinné, sociální i ekonomické zázemí*“ stanovil rok 1996 (srov. str. 4 odvolání a str. 9 žaloby). Správní orgány proto nepochybily, jestliže v souladu s § 158 odst. 1 písm. b) a § 158 odst. 8 písm. j) zákona o pobytu cizinců vyšly co do pobytové historie žalobce z údajů obsažených v informačním systému cizinců a naopak krajský soud věc posoudil nesprávně, pokud vycházel z údajů jiných. Stěžovatelce rovněž nelze vytknout ani to, pokud v souvislosti se žalobcem opakovaně dovolávanou dohodou o provedení práce, uzavřenou mezi ním a společností Gaudium Industrialis, s.r.o., ze dne 15. 3. 2017, v napadeném rozhodnutí konstatovala, že tato nepředstavoval s ohledem na datum vydání rozhodnutí ministerstva (6. 4. 2017) skutečnost, již by bylo ve smyslu § 82 odst. 4, věty první správního řádu možné v rámci odvolacího řízení zohlednit, neboť ji žalobce prokazatelně mohl doložit před vydáním daného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nicméně podotýká, že i v případě, kdyby k této bylo možné přihlédnout, nebyla by dohoda o provedení práce uzavřená méně než měsíc před vydání rozhodnutí způsobila doložit namítanou existenci (relevantního) ekonomického zázemí žalobce. To platí tím spíše, dovolává-li se žalobce kritéria ekonomických poměrů v přímé souvislosti s délkou svého pobytu na území, který má mít dle jeho slov počátek v roce 1996. Na tomto místě je vhodné připomenout též závěr stěžovatelky, že o nedostatečné ekonomické integraci žalobce v ČR svědčí i to, že si dlouhodobě zajišťoval nelegální příjem prodejem drog a dopustil se rovněž úvěrového podvodu.

[25] Nejvyšší správní soud považuje dále za podstatné, ve shodě se stěžovatelkou, připomenout v kontextu kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců svůj rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, v němž vyslovil, že „[s]právní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 [v citovaném ustanovení] uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného.“ (důraz přidán). Citovaný závěr je třeba vnímat v souvislosti se stěžovatelkou zdůrazněnou skutečností, že žalobce o svých rodinných a soukromých poměrech neuvedl žádné konkrétní informace, kterými by zpochybnil zjištění ministerstva obsažená v jeho rozhodnutí a ve spisovém materiálu. Nepochybně k tomu přitom měl dostatek prostoru, přičemž byl o možnosti seznámení se s podklady a vyjádření prokazatelně poučen (viz vyrozumění ze dne 15. 2. 2017, č. j. OAM-140-11/ZR-2017 obsažené ve spisovém materiálu ministerstva).

[26] Žalobce se však jak ve svém odvolání, tak v následné žalobě omezil toliko na zdůraznění délky svého pobytu (od roku 1996) a zcela obecné konstatování o vytvoření rodinného, sociálního i ekonomického zázemí za tuto dobu. Za těchto okolností se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se stěžovatelkou, že jmenovaný žádným relevantním způsobem nezpochybnil jí učiněná skutková zjištění ve smyslu kritérií § 174a zákona o pobytu cizinců rozebíraných výše. V souladu se shora citovaným rozsudkem č. j. 8 As 109/2013 – 34, nelze správní rozhodnutí

považovat za nezákonná jenom proto, že za situace, kdy z průběhu řízení, respektive z vyjádření žalobce nevyplývá nic, pro co by bylo možné ve smyslu zbývajících kritérií citovaného ustanovení považovat správní rozhodnutí za specifická, správní orgány výslovně nevedly, že k těmto hlediskům nebylo zjištěno nic rozhodného. Zdejší soud přitom nepřehlédl, že krajský soud v rámci polemiky nad otázkou délky vazby žalobce na území ČR naznačil pochybnost o závěru správních orgánů, že jmenovaný prožil většinu svého života v domovské zemi a nebude tedy pro něj problém se opětovně na tamější prostředí adaptovat. Jak však uvedla již stěžovatelka, Centrální informační systém u osoby žalobce za počátek jeho trvalého pobytu, a shodně též nepřerušeno pobytu, stanovuje datum 13. 11. 1996. Ačkoliv tak systém současně skutečně uvádí jako datum příjezdu žalobce do ČR den 13. 8. 1987, má zdejší soud zato, že „*oslabování vazeb*“ na jeho domovský stát, jež by mohlo vést k problémům při zpětném začleňování žalobce v zemi původu, je třeba spojovat právě s dobou jeho nepřerušeno pobytu v ČR, která má počátek dne 13. 11. 1996. Při datu narození žalobce 16. 3. 1966 potom lze se závěrem správních orgánů ohledně jeho opětovného začlenění do společnosti v zemi původu souhlasit. To při opětovném zdůraznění, že jmenovaný nevedl *žádnou konkrétní okolnost*, kterou by daný závěr správních orgánů relevantním způsobem zpochybnil.

[27] Stěžovatelce lze konečně přisvědčit i v tom, že ministerstvo svůj závěr o zachování podmínky přiměřenosti podpořilo též zdůrazněním skutečnosti, že žalobci není rozhodnutím zakázán další pobyt na území, pouze je mu odebráno nejvyšší možné pobytové oprávnění. Jinými slovy, zrušením trvalého pobytu nedochází k vystavění nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky pobývajících na území ČR (srov. rozsudek zdejšího soudu č. j. 9 Azs 94/2018 – 32). Stěžovatelka rovněž přílehavě odkázala na zdejší soudem opakovaně vyslovený závěr, že žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat (srov. např. rozsudky č. j. 2 Azs 147/2016 – 30 nebo č. j. 7 Azs 279/2018 – 44). V souvislosti s rodinnými vazbami žalobce na území ČR lze tedy nad rámec řečené poznamenat, že ten mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu nejen sebe, ale i své rodinné příslušníky. O to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.

[28] Za uvedených okolností dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že správní orgány učinily dostatečná skutková zjištění rovněž z hlediska vazeb žalobce na území ČR, přičemž jejich závěry mají plnou oporu ve spisovém materiálu. Jestliže přitom žalobce za daného stavu nevedl žádnou skutečnost, kterou by jejich závěry v daném bodě zpochybnil, respektive nezmínil takové aspekty svých vazeb na území ČR, které by pro nedostatečnost doposud pořízených podkladů bylo třeba objasnit mj. za pomoci jeho výslechu, nelze správním orgánům vytýkat, že k tomuto kroku pro jeho nadbytečnosti nepřistoupily. Zdejší soud se proto neztotožňuje se závěrem napadeného rozsudku, že správní orgány na posouzení následků zrušení trvalého pobytu fakticky rezignovaly. Lze naopak konstatovat, že zřetelně uvedly okolnosti, pro které dospěly k závěru, že ačkoliv k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde, nepůjde o zásah nepřiměřený, respektive pro které shledaly, že při porovnání s jimi podrobně rozebraným opakovaným závažným narušením veřejného pořádku (viz odst. 21-22 tohoto rozsudku), jehož se žalobce dopustil, převažuje zájem české společnosti na zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nad zájmem žalobce na zachování tohoto pobytového oprávnění.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost shledal důvodnou, neboť krajský soud pochybil, vyhodnotil-li, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav a jejich rozhodnutí tak neobsahovala řádné posouzení přiměřenosti jejich zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Napadený rozsudek proto podle § 110 odst. 1, věty první před středníkem s. ř. s. zrušil

a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Krajský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. září 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu